

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1765/2019
04.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић адвокат из ..., против туженог АД „Путеви“ Ужице, кога заступа Љубиша Павловић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3531/18 од 24.01.2019. године, у седници већа одржаној 04.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3531/18 од 24.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3531/18 од 24.01.2019. године .

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 397/17 од 14.08.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде, за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године, исплати укупан износ од 1.597.463,03 динара у месечним износима наведеноим у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки појединачни износ почев од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 190.067,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3531/18 од 24.01.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1 397/17 од 14.08.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име неисплаћеног дела зараде тужиоцу. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3. ЗПП).

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање, односно, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП.

Тужба ради накнаде штете на име неисплаћеног дела зараде поднета је 11.09.2015. године, а поднеском од 11.04.2016. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.597.463,03 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, из ког разлога ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као изреци.

Туженом не припадају трошкови одговора на ревизију и судских такси, јер одговор на ревизију у смислу члана 154. ЗПП није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**